

gjort Forandringen, og mente, at dette var ganske forsvarligt. Jeg skal ikke komme stærkt ind derpaa, da jeg før har skildret, hvad der er sket.

Naar den højtærede Minister som aldeles uberettiget afviser Talen om, at man har saboteret Loven, saa betyder denne Afvisning aldeles ikke nogen Afkræftelse af, at dette dog er rigtigt. Venstre har virkelig saboteret Loven om Importregulering. Venstre har søgt 2 Maaneder efter Lovens Vedtagelse og paa et temmelig intetsigende Grundlag at faa standset hele Importreguleringen, hvorefter det, da dette ikke lykkedes, har foretaget saadanne Forandringer i den, at den for den ene Industri blev meget lidet virkende, og endelig har Venstre drevet en Agitation ud over Landet imod denne Lov, som de selv gennemførte i August, af en Art og Karakter, som kun kan betegnes som Sabotage, en Virksomhed, som har medført en Uro og Usikkerhed indenfor de paagældende Industrier, som svækkede disses Produktionsmuligheder og -evne, idet man som Følge af, at der var Fare for, at Loven snart ophørte, ikke vovede at gaa ind i den Produktion, som man ellers vilde være gaaet ind i.

Den højtærede Minister forsikrer os, at han for sit Vedkommende venter, at Forholdene snart vil forandre sig til Gunst for vor hjemlige Industri. Han gik selv ud fra, at ingen vilde tage Hensyn til denne Udtalelse, og det har han Ret i; den har vi nemlig i 3 Aar hørt mange Gange fra Ministerbænken — hvor mange Gange, har jeg ikke Tal paa, men det er mange. Vi har hørt, at selvfølgelig var det ubehageligt med denne vanskelige Situation, men man maatte haabe, at det snart vilde bedre sig, og med dette Haab skulde vi altsaa nu slaa os til Ro en Gang til, hvad der dog, som den højtærede Handelsminister selv bemærker, ikke er nogen, der gør. Vi har ingen som helst Grund til at tro paa denne profetiske Gave fra den højtærede Handelsministers Side, naar han taler om en snarlig Bedring. Tværtimod, Forholdene i Europa er saaledes, at der ingen som helst Grund er til at tro, at Danmark skulde faa Lov til at leve sit Liv i Fred, hvis vi ikke selv gør noget derfor. Der foregaar saa store Omvæltninger og er saa betydningsfulde Ting oppe i Verden, at alt snarere taler for, at der i en længere Periode vil forestaa uhyre Vanskeligheder navnlig for de smaa Lande som Danmark. Men derom kan vi jo strides længe. Den højtærede Handelsminister tror altsaa, at vi om kort Tid har

en gunstig Vending, andre tror det modsatte; jeg tillader at slutte mig til disse andre.

Om Cigarindustrien sagde den højtærede Minister, at det var rigtigt, at der virkelig var blevet 1 000 Arbejdere beskæftiget; men, sagde han, det var dog overvejende Kvinder. Der var ligesom noget tilsidesættende i denne Udtalelse: at det ikke skulde være saa betydningsfuldt, at Kvinder fik Arbejde, som naar andre fik Arbejde. Det ved jeg ikke. Kvinder er dog ogsaa Mennesker; naar de søger Erhverv, er det dog lige saa glædeligt, synes jeg, at de kommer i Beskæftigelse, som det er, naar andre arbejdssøgende opnaar det. Der er for øvrigt ikke noget som helst opsigtsvækkende i, at den overvejende Del, der har fundet Beskæftigelse, er Kvinder, eftersom den overvejende Del af Arbejderne i Faget i Forvejen er Kvinder, og naar der sker Forrykkelser til det værre eller til det bedre, maa det overvejende være Kvinderne, det gaar ud over eller godt over. Og dernæst er at bemærke, at Kvinderne i Tobaksindustrien ofte er Forsørgere, Enker eller andre, som har et eller flere Børn, og som har lige saa stort Krav paa at komme i Virksomhed snarest muligt som alle andre i den Stilling. Jeg kan derfor kun forbaavses over at høre, at den højtærede Handelsminister anser det for mindre værdifuldt, at 1 000 Mennesker kommer i Arbejde, naar det er Kvinder, end naar det er Mænd.

Den højtærede Handelsminister sagde, at de Indsigelser, der er kommet fra Udlandet, var af saa alvorlig Art, at man kun kunde opretholde Reguleringen under Løfte om, at den vilde bortfalde ved Udgangen af Marts. Men om disse Indsigelser sagde den højtærede Minister, at han kunde ikke give nærmere Oplysninger om dem her i Salen, men eventuelt til et Udvalg. Det er jo meget godt; jeg skal ikke forsøge paa at presse den højtærede Minister til at give Oplysninger, som han ikke mener kan gives offentligt, men kun i et Udvalg. Jeg kender godt de Oplysninger og ved, hvor værdiløse de er; paa mig vilde de ikke gøre noget Indtryk, hvad enten de fremsattes her eller i Udvalget; jeg ved særdeles vel, af hvilken Beskaffenhed de er, jeg har selv Forbindelse med Udlandet, ogsaa med det Land, der kommer i Betragtning her, og jeg er fuldt fortrolig med Karakteren af de Oplysninger. Det skal jeg altsaa lade ligge. Men jeg vil gerne vide, om man da har sikret sig, at de store Toldforhøjelser, som den højtærede Minister gjorde sig til Talsmand for, ikke vil fremkalde Indsigelse fra de